Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen i utökad sammansättning)

den 13 december 2018*

[Text rättad genom beslut av den 21 mars 2019]

”Utomobligatoriskt skadeståndsansvar – Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik – Restriktiva åtgärder mot Iran – Frysning av tillgångar – Inkluderande och bibehållande av sökandens namn i förteckningar över personer och enheter på vilka restriktiva åtgärder är tillämpliga – Ekonomisk skada – Ideell skada”

I mål T-558/15,

Iran Insurance Company, Teheran (Iran), företrätt av advokaten D. Luff,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av B. Driessen och M. Bishop, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, företrädd av F. Ronkes Agerbeek och R. Tricot, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan enligt artikel 268 FEUF om ersättning för den ideella och materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av antagandet av rådets beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 281, 2010, s. 81), av rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EG) nr 423/2007 (EUT L 281, 2010, s. 1), av rådets beslut 2011/783/Gusp av den 1 december 2011 om ändring av beslut 2010/413/Gusp om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 319, 2011, s.71), av rådets genomförandeförordning (EU) nr 1245/2011 av den 1 december 2011 om genomförande av förordning nr 961/2010 (EUT L 319, 2011, s. 11) och av rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 961/2010 (EUT L 88, 2012, s. 1) genom vilka sökandens namn skrevs in och bibehölls i förteckningar över personer och enheter på vilka restriktiva åtgärder är tillämpliga,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

TRIBUNALEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová (referent) samt domarna V. Valančius, P. Nihoul, J. Svenningsen och U. Öberg,

justitiesekreterare: handläggaren N. Schall,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 20 mars 2018,

följande

Dom

I. Bakgrund till tvisten

1 Det aktuella målet rör de restriktiva åtgärder som införts för att utöva påtryckningar mot Islamiska republiken Iran för att denna ska upphöra med sin spridningskänsliga kärntekniska verksamhet och med att utveckla kärnvapenbärare (nedan kallat kärnvapenspridning).

2 Sökandebolaget, Iran Insurance Company, även kallat Bimeh Iran, är ett iranskt försäkringsbolag.

3 Förenta nationernas säkerhetsråd antog den 9 juni 2010 resolution 1929 (2010), som utvidgade tillämpningsområdet för de restriktiva åtgärder som införts genom säkerhetsrådets resolutioner S/RES/1737 (2006) av den 27 december 2006, 1747 (2007) av den 24 mars 2007 och 1803 (2008) av den 3 mars 2008 och som införde ytterligare restriktiva åtgärder mot Islamiska republiken Iran.

4 Genom rådets beslut 2010/413/Gusp av den 26 juli 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2007/140/Gusp (EUT L 195, 2010, s. 39), togs sökandebolaget upp i förteckningen i bilaga II till nämnda beslut.

5 Följaktligen upptogs sökanden även i förteckningen i bilaga V till rådets förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran (EUT L 103, 2007, s. 1).

6 Upptagandet av sökanden i den förteckning som avses i punkt 5 ovan fick verkan på dagen för offentliggörandet av rådets genomförandeförordning (EU) nr 668/2010 av den 26 juli 2010 om genomförande av artikel 7.2 i förordning nr 423/2007 (EUT L 195, 2010, s. 25) i *Europeiska unionens officiella tidning*, det vill säga den 27 juli 2010. Det medförde en frysning av sökandens tillgångar och ekonomiska resurser (nedan kallad frysningen av tillgångar eller de restriktiva åtgärderna).

7 Upptagandet av sökanden i de förteckningar som angetts i punkterna 4 och 5 ovan var motiverat av följande skäl:

”[Sökanden] har försäkrat inköpet av olika artiklar som kan användas inom program som är föremål för sanktioner i enlighet med [säkerhetsrådets] resolution 1737. Bland inköpta försäkrade artiklar märk[tes] helikopterreservdelar, elektronik och datorer med användningsområden inom flygplans- och robotnavigering.”

8 Genom skrivelse av den 9 september 2010 bad sökanden Europeiska unionens råd att ompröva upptagandet av sökanden i de aktuella förteckningarna, mot bakgrund av de upplysningar som denna lämnade. Sökanden begärde också att få del av de uppgifter som motiverade uppförandet på förteckningen. Slutligen begärde den att få yttra sig.

9 Genom beslut 2010/644/Gusp av den 25 oktober 2010 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 281, 2010, s. 81), bibehöll rådet, efter en omprövning av sökandens situation, sökanden i den förteckning som finns i bilaga II till beslut 2010/413, med verkan samma dag.

10 Vid antagandet av rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 423/2007 (EUT L 281, 2010, s. 1), togs sökanden upp i den förteckning som finns i bilaga VIII till denna förordning, med verkan från den 27 oktober 2010.

11 Genom skrivelse av den 28 oktober 2010, som sökanden mottog den 23 november 2010, underrättade rådet sökanden om att efter omprövningen av dennes situation, som genomförts med beaktande av de synpunkter som framgick av skrivelsen av den 9 september 2010, skulle de restriktiva åtgärderna kvarstå.

12 Genom skrivelse av den 28 december 2010 bestred sökanden de omständigheter som rådet hade klandrat den för. I utövandet av sin rätt till försvar begärde sökanden att få tillgång till handlingarna i ärendet.

13 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 7 januari 2011, väckte sökanden talan om bland annat ogiltigförklaring av de förteckningar som nämns i punkterna 4 och 5 ovan, i den del dessa rörde sökanden. Målet registrerades under målnummer T-12/11.

14 Genom skrivelse av den 22 februari 2011 överlämnade rådet till sökanden de utdrag som rörde denna, till följd av de förslag om upptagande som överförts av medlemsstaterna, såsom de framställs i dess överföringsanteckningar med referenserna 13413/10 EXT 6 och 6726/11.

15 Genom skrivelse av den 29 juli 2011 bestred sökanden på nytt att de faktiska omständigheter som rådet hade klandrat den för var riktiga.

16 Genom beslut 2011/783/Gusp av den 1 december 2011 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 319, 2011, s. 71), och dess genomförandeförordning (EU) nr 1245/2011 av den 1 december 2011 om genomförande av förordning nr 961/2010 (EUT L 319, 2011, s. 11), bibehöll rådet, efter omprövning av sökandens situation, dennes namn i de förteckningar som finns i bilaga II till beslut 2010/413, i ändrad lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga VIII till förordning nr 961/2010, med verkan från den 1 respektive den 2 december 2011.

17 Genom skrivelse av den 5 december 2011 informerade rådet sökanden om att den fortsättningsvis skulle omfattas av restriktiva åtgärder.

18 Genom skrivelse av den 13 januari 2012, begärde sökanden återigen att få tillgång till handlingarna i ärendet.

19 Genom skrivelse av den 21 februari 2012 överlämnade rådet till sökanden handlingar avseende ”beslut … av den 1 december 2011 att bibehålla de restriktiva åtgärderna [avseende denna] i kraft”.

20 Rådets beslut 2012/35/Gusp av den 23 januari 2012 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 19, 2012, s. 22) trädde i kraft den dag då det antogs. Dess artikel 1 led 7 ändrade, från detta datum, artikel 20 i beslut 2010/413 bland annat genom att införa ett nytt villkor avseende ett stöd, bland annat ekonomiskt, som ges till Irans regering. Samma villkor infördes i artikel 23.2 d i rådets förordning (EU) nr 267/2012 av den 23 mars 2012 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning nr 961/2010 (EUT L 88, 2012, s. 1).

21 Vid antagandet av förordning nr 267/2012 togs sökandens namn upp av samma skäl som dem som har nämnts i punkten 7 ovan, i den förteckning som finns i bilaga IX till nämnda förordning (nedan sammantagen med de förteckningar som finns i bilaga II till beslut 2010/413, i ändrad lydelse enligt beslut 2010/644, och i bilaga VIII till förordning nr 961/2010) (nedan kallade de omtvistade förteckningarna), med verkan från den 24 mars 2012.

22 Genom inlaga som ingavs till tribunalens kansli den 4 juni 2012 justerade sökanden sina yrkanden i målet T-12/11 för att de, i huvudsak, skulle avse ogiltigförklaring av samtliga de omtvistade förteckningarna, i den del dessa rörde sökanden.

23 Genom dom av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401), ogiltigförklarade tribunalen bland annat de omtvistade förteckningarna, i den del de avsåg sökanden, med motiveringen att de inte hade styrkts genom bevis. Domen överklagades inte. Den blev slutgiltig och vann laga kraft.

24 Genom beslut 2013/661/Gusp av den 15 november 2013 om ändring av beslut 2010/413 (EUT L 306, 2013, s. 18), och genomförandeförordning (EU) nr 1154/2013 av den 15 november 2013 om genomförande av förordning nr 267/2012 (EUT L 306, 2013, s. 3), bibehöll rådet de restriktiva åtgärder som hade riktats mot sökanden på grundval av det nya villkoret avseende stöd, bland annat ekonomiskt, till Irans regering. Dessa rättsakter trädde i kraft den 16 november 2013, samma dag som de offentliggjordes i EUT.

25 Sökanden väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 29 januari 2014, talan om ogiltigförklaring av akterna av den 15 november 2013 om bibehållande av de restriktiva åtgärder som hade riktats mot den. Målet registrerades under målnummer T-63/14.

26 Tribunalen ogillade, genom dom av den 3 maj 2016, Iran Insurance/rådet (T-63/14, ej publicerad, EU:T:2016:264), talan samt förpliktade sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Sökanden framställde, genom skrivelse av den 25 juli 2015, till rådet en förhandsbegäran om ersättning för de skador som den påstods ha lidit på grund av de restriktiva åtgärder som riktats mot den, med tillämpning av genomförandeförordning nr 668/2010 och av beslut 2010/413. Rådet svarade inte på denna skrivelse.

II. Förfarandet och parternas yrkanden

28 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 25 september 2015 väckte sökanden förevarande talan. Målet tilldelades tribunalens första avdelning med hänvisning till dess anknytning till detta.

29 Rådet inkom med sitt svaromål den 15 januari 2016.

30 Europeiska kommissionen ansökte, genom handling som inkom till tribunalens kansli den 16 mars 2016, om att få intervenera i detta mål till stöd för rådets yrkanden.

31 Rådet ingav den 14 april 2016 ett yttrande över kommissionens ansökan om att få intervenera. Sökanden inkom inte med något yttrande om denna ansökan inom den angivna tidsfristen.

32 Sökanden ingav sin replik den 13 maj 2016.

33 Genom beslut av ordföranden på tribunalens tidigare första avdelning av den 18 maj 2016, som antogs i enlighet med artikel 144.4 i tribunalens rättegångsregler, bifölls kommissionens ansökan om att få intervenera i målet.

34 Rådet ingav en duplik den 8 juli 2016.

35 Kommissionen ingav den 19 juli 2016 sin interventionsinlaga. Rådet och sökanden ingav den 7 september respektive den 11 oktober 2016 sina yttranden över denna inlaga.

36 Tribunalen (första avdelningen) vidtog, på grundval av referentens förslag, en åtgärd för processledning bestående i att parterna hördes beträffande en eventuell vilandeförklaring av förfarandet i väntan på domstolens avgörande i målet C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/rådet. Parterna i målet inkom med yttranden i detta avseende inom den utsatta fristen.

37 I samband med att sammansättningen av tribunalens avdelningar ändrades, förordnades referenten att tjänstgöra på första avdelningen, och målet tilldelades följaktligen, enligt artikel 27.5 i tribunalens rättegångsregler, denna avdelning.

38 Mot bakgrund av parternas yttranden beslutade ordföranden på tribunalens första avdelning, genom beslut av den 10 oktober 2016, att vilandeförklara målet.

39 Efter att domen av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet (C-45/15 P, EU:C:2017:402), meddelats, vidtog tribunalen (första avdelningen) på grundval av referentens förslag en åtgärd för processledning bestående i att höra parterna beträffande konsekvenserna för dem av den domen på förevarande mål. Parterna i målet inkom med sina yttranden i denna fråga inom den utsatta fristen.

40 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 12 juli 2017 begärde sökanden muntlig förhandling i enlighet med artikel 106.1 i tribunalens rättegångsregler.

41 Den 14 december 2017 beslutade tribunalen, med tillämpning av artikel 28 i rättegångsreglerna och på förslag av första avdelningen, att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning.

42 På förslag av referenten beslutade tribunalen att inleda den muntliga delen av förfarandet, att inhämta synpunkter från parterna i målet beträffande ett eventuellt förenande av förevarande mål med mål T-559/15, Post Bank Iran/rådet, beträffande den muntliga delen av förfarandet och att ställa vissa frågor till parterna. Parterna efterkom denna anmodan inom den föreskrivna fristen.

43 Genom beslut av den 9 februari 2018, beslutade ordföranden på tribunalens första avdelning att förevarande mål och mål T-559/15, Post Bank Iran/rådet, skulle förenas avseende den muntliga delen av förfarandet.

44 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 20 mars 2018. Sökanden preciserade i sina svar bland annat den rättsstridighet som konstaterades i domen av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401), vilken den gjorde gällande till stöd för sitt skadeståndsyrkande; detta antecknades i förhandlingsprotokollet.

45 Sökanden har i sin ansökan yrkat att tribunalen ska

– förplikta rådet att – som ersättning för den materiella och ideella skada som den lidit på grund av det rättsstridiga upptagandet av dess namn i de omtvistade förteckningarna, mellan månaderna juli 2010 och november 2013, med tillämpning av beslut 2010/644, av förordning nr 961/2010, av beslut 2011/783, av genomförandeförordning nr 1245/2011 och av förordning nr 267/2012 (nedan kallade de omtvistade rättsakterna) – till sökanden utge skadestånd med ett belopp på 4 774 187,07 euro, 84 767,66 GBP (cirka 94 939 euro) och 1 532 688 USD (cirka 1 318 111 euro), jämte andra ersättningsbelopp som kan fastställas under förfarandet, och

– förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

46 Sökanden justerade, i samband med sin replik och sitt yttrande avseende interventionsinlagan, sitt ersättningsyrkande och yrkar nu, som ersättning för den ideella och materiella skada som den lidit, skadestånd med ett belopp på 3 494 484,07 euro, 84 767,66 GBP (cirka 94 939 euro), 33 945 miljoner iranska rial (IRR) (cirka 678 900 euro) och 1 532 688 USD (cirka 1 318 111 euro) jämte andra ersättningsbelopp som kan fastställas under förfarandet.

47 Rådet har yrkat att tribunalen ska

– delvis ogilla talan på grund av bristande behörighet och i övrigt avvisa talan då det är uppenbart att den inte kan tas upp till prövning eller, under alla omständigheter, ogilla talan såsom uppenbart ogrundad, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

48 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska ogilla talan i dess helhet.

III. Rättslig bedömning

A. Tribunalens behörighet

49 [I rättad lydelse enligt beslut av den 21 mars 2019] Rådet angav i sin duplik att i den del sökanden har grundat sitt skadeståndsyrkande på rättsstridigheten av upptagandet av dess namn i den förteckning som finns i bilaga II till beslut 2010/413, i ändrad version genom beslut 2010/644, saknar tribunalen behörighet att pröva talan, eftersom den inte enligt artikel 275 andra stycket FEUF har någon behörighet att pröva ett skadeståndsyrkande grundat på rättsstridigheten av en akt som omfattas av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (nedan kallad Gusp).

50 Sökanden har, i sina skriftliga svar på tribunalens frågor (punkt 42 ovan), gjort gällande att rådets invändning om rättegångshinder inte kan tas upp till sakprövning då den framställts för sent och att den inte kan bifallas, eftersom Gusp-akterna i förevarande fall genomfördes genom de förordningar som antagits enligt artikel 215 FEUF.

51 Det ska i detta hänseende erinras om att en invändning om rättegångshinder som framställts i dupliken, men som kunde ha framställts redan i svaromålet, ska anses ha kommit in för sent (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 februari 2016, Jannatian/rådet, T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86, punkt 29). Denna invändning om rättegångshinder, som hade kunnat framställas av rådet redan i svaromålet, har framställts för sent och ska således avvisas.

52 Enligt artikel 129 i rättegångsreglerna får tribunalen emellertid när som helst, på eget initiativ, efter att ha hört parterna, avgöra om talan ska avvisas till följd av rättegångshinder som inte kan avhjälpas, däribland enligt rättspraxis huruvida unionsdomstolen har behörighet att pröva målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 mars 1980, Ferriera Valsabbia m.fl./kommissionen, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78–228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 och 85/79, EU:C:1980:81, punkt 7, och av den 17 juni 1998, Svenska Journalistförbundet/rådet, T-174/95, EU:T:1998:127, punkt 80).

53 Det följer emellertid av artikel 24.1 andra stycket sjätte meningen FEU och av artikel 275 första stycket FEUF att domstolen i princip inte är behörig med avseende på de primärrättsliga bestämmelserna om Gusp eller med avseende på akter som antas på grundval av dessa bestämmelser. Det är endast i undantagsfall som unionsdomstolen, i enlighet med artikel 275 andra stycket FEUF har behörighet beträffande Gusp. Denna behörighet omfattar dels behörighet att kontrollera att artikel 40 FEU följs, dels att pröva enskilda rättssubjekts talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF av

restriktiva åtgärder som rådet har antagit på grundval av Gusp. Däremot ger artikel 275 andra stycket FEUF inte domstolen någon behörighet att pröva en talan om skadestånd (dom av den 18 februari 2016, Jannatian/rådet, T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86, punkt 30).

54 Av detta följer att en talan om skadestånd som har till syfte att ersätta en påstådd skada till följd av antagandet av en rättsakt på området Gusp inte omfattas av tribunalens behörighet (dom av den 18 februari 2016, Jannatian/rådet, T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86, punkt 31).

55 Däremot har tribunalen alltid förklarat sig vara behörig att pröva en talan om ersättning för en skada som en person eller enhet påstås ha lidit på grund av restriktiva åtgärder som vidtagits beträffande denna, i enlighet med artikel 215 FEUF (dom av den 11 juli 2007, Sison/rådet, T-47/03, ej publicerad, EU:T:2007:207, punkterna 232– 251, och av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 45 –149, vilken efter överklagande fastställts i dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402).

56 De restriktiva åtgärder som antagits avseende sökanden genom beslut 2010/644 respektive genom beslut 2011/783, genomfördes genom de omtvistade rättsakterna som antagits i enlighet med artikel 215 FEUF.

57 Av detta följer att tribunalen visserligen inte har behörighet att pröva sökandens skadeståndsyrkande, i den mån det avser ersättning för den skada som sökanden lidit på grund av antagandet av beslut 2010/644 och beslut 2011/783, men tribunalen har behörighet att pröva detta yrkande, i den mån det avser ersättning för den skada som sökanden har lidit på grund av genomförande av dessa beslut genom de omtvistade rättsakterna.

58 Följaktligen ska denna talan endast prövas i den mån den rör ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit på grund av att de restriktiva åtgärder som vidtagits beträffande denna i beslut 2010/644 och beslut 2011/783 har genomförts genom de omtvistade rättsakterna.

B. Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

59 Rådet, som dock inte har framställt någon invändning om rättegångshinder genom separat handling, har med stöd av kommissionen anfört att det är uppenbart att förevarande talan inte kan tas upp till sakprövning, i huvudsak eftersom ansökan inte innehåller uppgifter om de faktiska omständigheter som gör det möjligt att fastställa huruvida alla de villkor som uppställts för unionens skadeståndsansvar är uppfyllda i förevarande mål.

60 Kommissionen har tillagt att mot bakgrund av dagen för väckandet av förevarande talan, nämligen den 25 september 2015, väcktes denna efter utgången av den frist på fem år som föreskrivs i artikel 46 i stadgan för Europeiska unionens domstol, i den del den avser ersättning för den skada som skulle ha inträffat före den 25 oktober 2010. Enligt rättspraxis ska förevarande talan således delvis avvisas. Enligt kommissionen kan den delvisa preskriberingen av talan prövas ex officio, då det rör sig om en fråga av allmänt intresse.

61 Rådet anser att frågan om preskribering inte tycks ha tagits upp, eftersom sökanden endast har begärt ersättning för upptagandet av dess namn i de omtvistade förteckningarna efter den 25 september 2010. Rådet har emellertid angett att om en preskriberingssituation uppstod, skulle denna kunna prövas ex officio, då det rör sig om en fråga rörande tvingande rätt.

62 Sökanden har gjort gällande att invändningen om rättegångshinder avseende att kravet på uppgifter i artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol och i artikel 76 d i rättegångsreglerna inte har iakttagits, inte kan tas upp till sakprövning då den framställts för sent och under alla omständigheter saknar grund, eftersom ansökan var tillräckligt komplett, detaljerad och motiverad. När det gäller

invändningen om rättegångshinder avseende den delvisa preskriberingen av den handling som utgör grund för denna talan, har sökanden gjort gällande att denna inte kan tas upp till sakprövning och inte kan prövas ex officio av tribunalen, eftersom det inte rör sig om en invändning om rättegångshinder som avser tvingande rätt. Det saknas under alla omständigheter grund för denna invändning om rättegångshinder.

63 När det gäller invändningen om rättegångshinder avseende att det krav på uppgifter som anges i artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol och i artikel 76 d i rättegångsreglerna inte har uppfyllts, ska det erinras om att enligt dessa bestämmelser ska en ansökan innehålla uppgift om saken samt de grunder och argument som åberopas. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning kan en talan endast tas upp till sakprövning om de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (se, analogt, dom av den 3 februari 2005, Chiquita Brands m.fl./kommissionen, T-19/01, EU:T:2005:31, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

64 Det ska även erinras om att i artikel 340 andra stycket FEUF stadgas följande: ”Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar ska unionen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar”. Enligt fast rättspraxis förutsätter unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 340 andra stycket FEUF, för rättsstridigt handlande av unionens organ, att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan (se dom av den 9 september 2008, FIAMM m.fl./rådet och kommissionen, C-120/06 P och C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 106 och där angiven rättspraxis; dom av den 11 juli 2007, Schneider Electric/kommissionen, T-351/03, EU:T:2007:212, punkt 113, och dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 47).

65 För att uppfylla det krav på tydliga och precisa uppgifter som följer av artikel 76 d i rättegångsreglerna, såsom denna bestämmelse har tolkats i rättspraxis, ska en ansökan om ersättning för skador som åsamkats av en unionsinstitution innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det agerande som läggs institutionen till last, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den skada som sökanden säger sig ha lidit samt arten och omfattningen av denna skada (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 3 februari 2005, Chiquita Brands m.fl./kommissionen, T-19/01, EU:T:2005:31, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

66 Sökanden har, i förevarande mål, i ansökan identifierat det agerande som läggs rådet till last, nämligen antagandet av de omtvistade rättsakterna, vars rättsstridighet konstaterades i domen av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401). Vidare har den beskrivit och beräknat den materiella och ideella skada som den påstår sig ha lidit på grund av dessa ageranden, nämligen en ideell skada bestående i en kränkning av dess goda rykte och med rätt och billighet fastställt den till ett belopp på 1 miljon euro, samt en materiell skada som för det första motsvarar förlust av den ränta som den hade kunnat uppbära om den till Iran hade överfört och fått avkastning på de medel som satts in på dess konton i unionen med belopp på 2 544,82 GBP (cirka 2 850 euro), 17 733,48 USD (cirka 15 250 euro) och 421,05 USD (cirka 362 euro), för det andra förlust av den ränta som sökanden hade kunnat uppbära om den till Iran hade överfört och fått avkastning på de belopp som tre försäkrings- och återförsäkringsbolag var skyldiga den på 557 196,09 euro, 82 222,84 GBP (cirka 92 089 euro) och 1 532 266,95 USD (cirka 1 317 749 euro) och för det tredje de uteblivna intäkter som sökanden fått på grund av den inte tecknat försäkringsavtal för passagerartransporten med ett belopp som slutligen uppskattats till 1 919 554,50 euro och att den inte tecknat försäkringsavtal för frakt med ett belopp som slutligen uppskattats till 33 945 millioner IRR (cirka 678 900 euro). Slutligen har sökanden anfört att den ideella och materiella skada som den således har lidit hade samband med antagandet av de omtvistade rättsakterna.

67 Angivelsen, i ansökan, av det agerande som sökanden har klandrat rådet för, skälen till varför den anser att ett orsakssamband föreligger mellan agerandet och den skada som den anser sig ha lidit samt denna skadas art och omfattning uppfyller de krav på uppgifter som följer av artikel 76 d i rättegångsreglerna.

68 Följaktligen ska rådets invändning om rättegångshinder, avseende att det krav på uppgifter som anges i artikel 21 i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 76 d i rättegångsreglerna inte iakttagits, ogillas såsom ogrundad.

69 När det gäller kommissionens invändning om rättegångshinder, avseende delvis preskribering av den handling som ligger till grund för denna talan, ska det påpekas att rådets yrkanden om ogillande av denna talan inte är underbyggda av något åberopande av en sådan preskribering. Enligt artikel 40 fjärde stycket och artikel 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol samt artikel 142.1 i rättegångsreglerna, får intervention endast ske i syfte att, helt eller delvis, stödja ett av parternas yrkanden. Vidare måste intervenienten godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för interventionen, i enlighet med artikel 142.3 i rättegångsreglerna.

70 Av detta följer att en intervenient inte har behörighet att självständigt göra en invändning om rättegångshinder och att tribunalen således inte har någon skyldighet att pröva de grunder som uteslutande har gjorts gällande av intervenienten och inte är av tvingande rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 mars 1993, CIRFS m.fl./kommissionen, C-313/90, EU:C:1993:111, punkt 22, och dom av den 3 juli 2007, Au Lys de Frankrike/kommissionen, T-458/04, ej publicerad, EU:T:2007:195, punkt 32).

71 Vidare anges i rättspraxis att i den mån talan om utomobligatoriskt ansvar för unionen, enligt artikel 340 FEUF, skulle regleras i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar och en jämförande granskning av medlemsstaternas rättsordningar visade att rätten, som allmän regel med några enstaka undantag, inte ex officio fick pröva en fråga om en eventuell preskription av den aktuella talan, saknades anledning att ex officio pröva frågan om talan eventuellt preskriberats (dom av den 30 maj 1989, Roquette frères/kommissionen, 20/88, EU:C:1989:221, punkt 12; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2012, Evropaïki Dynamiki/kommissionen, C-469/11 P, EU:C:2012:705, punkt 51).

72 Kommissionens invändning om rättegångshinder ska därmed avvisas.

C. Huruvida den bevisning som ingetts i bilaga till repliken kan tillåtas och huruvida sökandens ansökan om att få lämna in kompletterande bevisning under förfarandets gång kan tas upp till sakprövning

73 Rådet angav i sin duplik, med stöd av kommissionen, att de bevis som åberopats i bilagorna R.1–R.15 i repliken inte kunde tillåtas. Enligt rådet hade dessa uppgifter kunnat lämnas vid tidpunkten för ansökan, vilket i enlighet med rättspraxis borde ha skett.

74 Sökanden har i repliken bett tribunalen att tillåta den att, inom ramen för en åtgärd för bevisupptagning, lämna kompletterande bevisuppgifter under förfarandet. Sökanden angav i sina skriftliga svar på tribunalens frågor (punkt 42 ovan) att invändningen om rättegångshinder skulle ogillas, med motiveringen att bilagorna R.1–R.15 i repliken innehåller ytterligare bevis för faktiska omständigheter som redan har fastställts i ansökan och som är nödvändiga för att vederlägga de argument som rådet gjorde gällande i svaromålet. Rådet hade kunnat utöva sin rätt till försvar fullt ut avseende dessa uppgifter i dupliken. Kommissionen hade även haft möjlighet att kontrollera och bedöma dessa uppgifter.

75 Det framgår, i förevarande mål, av ansökan att förevarande talan avser ett skadeståndsanspråk beträffande ersättning för en den ideella och materiella skada som sökanden lidit till följd av rådets antagande av de omtvistade rättsakterna. Det rör sig därmed om en talan genom vilken sökanden gör gällande ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar för unionen.

76 Enlig fast rättspraxis ankommer det emellertid, vid en talan om utomobligatoriskt skadestånd, på sökanden att frambringa bevis till unionsdomstolen i syfte att styrka realiteten och omfattningen av den skada som den påstår sig ha lidit (se dom av den 28 januari 2016, Zafeiropoulos/Cedefop, T-537/12, ej publicerad, EU:T:2016:36, punkt 91 och där angiven rättspraxis; dom av den 26 april 2016, Strack/kommissionen, T-221/08, EU:T:2016:242, punkt 308 (ej publicerad)).

77 Unionsdomstolen har visserligen erkänt att det i vissa fall, i synnerhet vid svårigheter att beloppsbestämma den påstådda skadan, inte är helt oundgängligt att skadans omfattning eller ersättningsbeloppets storlek anges exakt i ansökan (se dom av den 28 februari 2013, Inalca och Cremonini/kommissionen, C-460/09 P, EU:C:2013:111, punkt 104 och där angiven rättspraxis).

78 Ansökan i förevarande mål inkom den 25 september 2015. Med undantag för en del av den materiella skadan som den inte slutgiltigt kunde beloppsbestämma, angav sökanden vid tidpunkten för ansökan beloppet för den ideella och materiella skada som den ansåg sig ha lidit genom att grunda sig på de uppgifter som angavs som bilaga till ansökan. Sökanden ändrade, vid tidpunkten för repliken, beloppet för skadan för att beakta rådets invändning att den borde ha dragit av sina kostnader för vissa delar av den materiella skadan och gav ett slutgiltigt belopp för den materiella skada för vilken den tidigare endast hade lämnat ett preliminärt belopp.

79 Det ska inledningsvis erinras om att enligt artikel 76 f i rättegångsreglerna, vilka trädde i kraft den 1 juli 2015 och således är tillämpliga i förevarande mål, ska ansökan innehålla bevis och bevisuppgift, i förekommande fall.

80 Vidare föreskrivs i artikel 85.1 i rättegångsreglerna att den som vill ge in bevis eller inkomma med bevisuppgift ska göra detta i samband med den första skriftväxlingen. I artikel 85.2 har tillagts att parterna även i samband med repliken och dupliken får ge in bevis eller inkomma med bevisuppgift, under förutsättning att de anger godtagbara skäl till att detta inte har gjorts tidigare. I detta sistnämnda fall ska tribunalen, enligt artikel 85.4 i rättegångsreglerna, besluta huruvida bevis som getts in eller som åberopats i bevisuppgift ska tillåtas, efter att de andra rättegångsdeltagarna beretts tillfälle att yttra sig över bevisen.

81 Preklusionsbestämmelsen i artikel 85.1 i rättegångsreglerna avser inte motbevisning och tillägg till bevisuppgiften till följd av motpartens motbevisning (se dom av den 22 juni 2017, Biogena Naturprodukter/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, punkt 17 och där angiven rättspraxis).

82 Det följer av rättspraxis avseende tillämpningen av preklusionsbestämmelsen i artikel 85.1 i rättegångsreglerna att parterna ska motivera förseningen med ingivandet av nya bevis eller bevisuppgifter (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 18 september 2008, Angé Serrano m.fl./parlamentet, T-47/05, EU:T:2008:384, punkt 54) och att unionsdomstolen har behörighet att kontrollera huruvida motiveringen av förseningen med ingivandet av dessa bevis eller bevisuppgifter och, enligt vad som är tillämpligt, innehållet i dessa samt, om detta försenande ingivande inte är tillräckligt rättsligt motiverat eller grundat, behörighet att underkänna dem (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 14 april 2005, Gaki-Kakouri/domstolen, C-243/04 P, ej publicerad, EU:C:2005:238, punkt 33, och dom av den 18 september 2008, Angé Serrano m.fl./parlamentet, T-47/05, EU:T:2008:384, punkt 56).

83 Det har tidigare slagits fast att den omständigheten att en part ger in bevis eller bevisuppgifter för sent kunde vara berättigad om denna part inte innan dess kunde förfoga över de aktuella bevisen eller om ett försenat ingivande från motpartens sida berättigade att handlingarna kompletterades, i syfte att

garantera iakttagandet av principen om ett kontradiktoriskt förfarande (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 14 april 2005, Gaki-Kakouri/domstolen, C-243/04 P, ej publicerad, EU:C:2005:238, punkt 32, och dom av den 18 september 2008, Angé Serrano m.fl./parlamentet, T-47/05, EU:T:2008:384, punkt 55).

84 Slutligen följer av rättspraxis att endast tribunalen får bedöma huruvida det föreligger ett behov av att komplettera de uppgifter som den förfogar över i de mål som den har att avgöra genom att förordna om åtgärder för bevisupptagning, vilka inte få ha till syfte att avhjälpa sökandepartens underlåtelse att lägga fram bevis (se dom av den 16 juli 2009, SELEX Sistemi Integrati/kommissionen, C-481/07 P, ej publicerad, EU:C:2009:461, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

85 Det följer av de rättsliga bestämmelser om vilka tribunalen har erinrat i punkterna 79–84 ovan att tribunalen inte, inom ramen för en åtgärd för bevisupptagning, har behörighet att allmänt tillåta sökanden att lägga fram alla de bevis som den skulle kunna vilja framställa under förfarandet, såsom sökanden har begärt och att en sådan begäran således inte kan godtas.

86 Sökanden har i förevarande mål gett in ett antal bevis till stöd för sitt yrkande om ersättning, i bilagorna R.1–R.15 till repliken, utan att lämna någon exakt motivering till förseningen i ingivandet av dessa. Med undantag för bilaga R.14 till repliken, avsåg dessa bevis inte den del av skadan beträffande vilken sökanden hade angett ett slutgiltigt belopp först i repliken.

87 I den mån sökanden, i sina svar på tribunalens frågor (se punkt 42 ovan), gjorde gällande att bilagorna R.1–R.15 till repliken innehöll kompletterande bevisning avseende faktiska omständigheter som redan var fastställda i ansökan, ska denna motivering underkännas såsom utan verkan, eftersom enbart den omständigheten att de faktiska omständigheterna redan hade styrkts inte kan motivera att ny bevisning ges in för sent.

88 I den mån sökanden, i sina svar på tribunalens frågor (se punkt 42 ovan), har gjort gällande att bilagorna R.1–R.15 till repliken innehöll bevis som krävdes för att vederlägga de argument som rådet hade gjort gällande i svaromålet, ska det påpekas att de bevis som angavs i bilagorna R.1–R.12 och R.15 till repliken ingavs enbart i syfte att, i enlighet med ovan i punkt 76 nämnda rättspraxis, fastställa realiteten och omfattningen av den påstådda ideella och materiella skadan, såsom den hade beräknats i ansökan, och inte för att vederlägga de bevis som rådet skulle ha lämnat i bilaga till svaromålet. Den omständigheten att rådet, i denna inlaga, hade angett att sökanden inte tillräckligt hade bevisat förekomsten och omfattningen av den skada den påstod sig ha lidit kan inte bedömas som ett motbevis, i den mening som avses i den rättspraxis som anges ovan i punkt 81, och gör det inte möjligt att betrakta uppgifterna i bilagorna R.1–R.12 och R.15 till repliken som en utvidgning av tidigare åberopad bevisning som lämnats till följd av ett motbevis eller att anse att det försenade ingivandet av dessa uppgifter således var berättigade av behovet att besvara rådets argument och att garantera iakttagandet av principen om ett kontradiktoriskt förfarande.

89 Däremot ingav sökanden de uppgifter som anges i bilagorna R.13 och R.14 till repliken, det vill säga en förklaring av institutet Sanjideh Ravesh Arya Audit and Financial Services (nedan kallat institutet SRA), vilken hade upprättat en ”rapport om de ekonomiska konsekvenserna av de skador som uppkommit med anledning av de restriktiva åtgärder som Europeiska unionen vidtagit” som ingavs som bilaga till ansökan (nedan kallad SRA-rapporten), och en skrivelse av detta institut i syfte att lämna förtydliganden avseende de metoder som den hade fastställt för att upprätta denna rapport. Sökanden ingav dessa uppgifter i syfte att besvara de argument som rådet hade anfört i svaromålet, genom vilka det ifrågasatte detta instituts oberoende samt de metoder och uppgifter som använts i denna rapport. Av detta skäl är förseningen med ingivandet av de uppgifter som lämnats i bilagorna R.13 och R.14 till repliken berättigad av behovet att besvara rådets argument och garantera iakttagandet av principen om ett kontradiktoriskt förfarande.

90 Vidare hade bilaga R.14 till repliken till syfte att motivera det slutliga beloppet avseende skadan, vilket sökanden endast hade kunnat bestämma preliminärt vid tidpunkten för ansökan.

91 Av bedömningarna ovan framgår att bland de bevis som lämnats i bilaga till repliken kan endast de som finns i bilagorna R.13 och R.14 till repliken tillåtas och beaktas vid prövningen av talan i sak.

D. Prövning i sak

92 Sökanden har till stöd för förevarande talan gjort gällande att de tre villkoren för unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar, om vilka det erinras ovan i punkt 64, är uppfyllda i förevarande mål.

93 Rådet har, med stöd av kommissionen, alternativt yrkat att talan ska ogillas, på grund av att sökanden inte har frambringat nödvändig bevisning för att samtliga villkor för att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska aktualiseras är uppfyllda i förevarande mål.

94 Enligt fast rättspraxis är villkoren för att unionen ska ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar, i den mening som avses i artikel 340 andra stycket FEUF, såsom de har angetts i punkt 64 ovan, kumulativa (dom av den 7 december 2010, Fahas/rådet, T-49/07, EU:T:2010:499, punkterna 92 och 93, och beslut av den 17 februari 2012, Dagher/rådet, T-218/11, ej publicerat, EU:T:2012:82, punkt 34). Av detta följer att talan, när ett av dessa villkor inte är uppfyllt, ska ogillas i sin helhet (dom av den 26 oktober 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, punkt 193).

95 Det ska således i förevarande mål kontrolleras huruvida sökanden har uppfyllt sin skyldighet att ge in bevis för att det agerande som den klandrat rådet för, det vill säga antagandet av de omtvistade rättsakterna, är rättsstridigt, för att de materiella och ideella skador som den påstår sig ha lidit är riktiga och för att det finns ett orsakssamband mellan detta antagande och de skador som den har gjort gällande.

1. Den påstådda rättsstridigheten

96 Sökanden har gjort gällande att villkoret avseende rättsstridigheten i en institutions agerande är uppfyllt, eftersom antagandet av de omtvistade rättsakterna utgör en tillräckligt klar överträdelse, från rådets sida, av en rättslig bestämmelse som har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter som, enligt rättspraxis, kan ådra unionen utomobligatoriskt skadeståndsansvar.

97 Sökanden har i detta hänseende gjort gällande att upptagandet och bibehållandet av dess namn i de omtvistade förteckningarna, med tillämpning av de omtvistade rättsakterna, är uppenbart rättsstridiga, liksom tribunalen angav i domen av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401). Vidare syftar de rättsliga bestämmelser som har åsidosatts i förevarande mål bland annat till att skydda individuella intressen för berörda personer och enheter, för vilka de föreskriver rättigheter (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 57 och 58).

98 Enligt sökanden utgör en inskrivning eller ett bibehållande av namnet på en person i dessa förteckningar, trots att rådet inte förfogar över uppgifter som tillräckligt styrker att de restriktiva åtgärder som vidtagits är välgrundade, en tillräckligt klar överträdelse av dessa bestämmelser från rådets sida (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 59, 63 och 68). Rådet antog, i förevarande mål, de omtvistade rättsakter genom vilka, mellan juli 2010 och november 2013, restriktiva åtgärder vidtogs beträffande sökanden, utan något bevis på det agerande som den tillskrevs.

99 Slutligen har sökanden anfört att rådet inte med framgång kan göra gällande att de bestämmelser som det åsidosatt var vaga, tvetydiga eller oklara, eftersom det, vid den tidpunkt då de omtvistade rättsakterna antogs, var uppenbart att rådet borde frambringa bevisning till stöd för de restriktiva åtgärder som det vidtog.

100 Rådet har, med stöd av kommissionen, inte bestritt att de omtvistade rättsakterna är rättsstridiga, men anser att rättsstridigheten inte är av sådan art att den aktualiserar unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar, eftersom den inte utgör en tillräckligt klar överträdelse av en rättslig bestämmelse som har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter. En sådan överträdelse hade endast kunnat fastställas om det, i enlighet med rättspraxis, hade visats att rådet allvarligt och uppenbart hade åsidosatt gränserna för sin skönsmässiga bedömning, vilket inte varit fallet i förevarande mål.

101 I domen av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401), fastställde tribunalen att de omtvistade rättsakterna var rättsstridiga.

102 Det ska emellertid erinras om att enligt tribunalens fasta praxis räcker inte fastställandet av att en rättsakt är rättsstridig, oavsett hur beklagansvärd denna rättsstridighet än är, för att villkoret avseende aktualisering av unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar beträffande rättsstridigheten i det agerande som läggs institutionerna till last är uppfyllt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 mars 2003, Dole Fresh Fruit International/rådet och kommissionen, T-56/00, EU:T:2003:58, punkterna 72–75; dom av den 23 november 2011, Sison/rådet, T-341/07, EU:T:2011:687, punkt 31, och dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 50).

103 Villkoret avseende att unionens institutioner har agerat rättsstridigt kräver en tillräckligt klar överträdelse av en rättslig bestämmelse som har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter (se dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

104 Kravet på en tillräckligt klar överträdelse av en rättslig bestämmelse som har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter syftar, oberoende av den aktuella rättsstridiga åtgärdens natur, till att förhindra att risken för att institutionen ska behöva ersätta de skador som har åberopats av de berörda personerna ska utgöra ett hinder för institutionens möjlighet att till fullo utöva sina befogenheter i allmänhetens intresse, såväl inom ramen för sin normgivande verksamhet eller verksamhet som innebär ekonomisk-politiska val som inom ramen för sina administrativa befogenheter, utan att enskilda rättssubjekt därigenom tvingas bära konsekvenserna av flagranta och oursäktliga brister (se dom av den 23 november 2011, Sison/rådet, T-341/07, EU:T:2011:687, punkt 34 och där angiven rättspraxis, och dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 51).

105 Efter att ha identifierat de bestämmelser som den, i förevarande mål, av sökanden åberopade överträdelsen gäller, ska tribunalen inledningsvis pröva huruvida dessa bestämmelser har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter och, därefter, huruvida rådet har gjort sig skyldigt till en tillräckligt klar överträdelse av dessa bestämmelser.

a) De rättsliga bestämmelser som den åberopade överträdelsen gäller

106 Sökanden angav vid förhandlingen, som svar på tribunalens muntliga frågor, beträffande de rättsliga bestämmelser av vilka en överträdelse hade fastställts i domen av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401), att den endast hänvisade till konstaterandet, i punkterna 129 och 130 i den domen, enligt vilket de omtvistade rättsakterna saknade grund när det gällde sökandens eget tillhandahållande av försäkringstjänster vid köp av helikopterreservdelar,

elektronisk utrustning och datorer med användningsområden inom flygplans- och robotnavigering, eftersom de inte var styrkta av bevisning och de i huvudsak åsidosatte artikel 20.1 b i beslut 2010/413, artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012.

b) Frågan om huruvida de rättsregler som den åberopade överträdelsen avser har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter

107 Det följer av rättspraxis att de bestämmelser som uttömmande anger på vilka villkor restriktiva åtgärder får vidtas syftar till att skydda eventuellt berörda personers och enheters individuella intressen genom att begränsa de fall då restriktiva åtgärder lagligen kan tillämpas mot nämnda personer och enheter (se, analogt, dom av den 23 november 2011, Sison/rådet, T-341/07, EU:T:2011:687, punkt 51 och där angiven rättspraxis, samt dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 57).

108 Sådana bestämmelser säkerställer således skydd för eventuellt berörda personers och enheters individuella intressen och ska därför betraktas som rättsregler vars syfte är att ge enskilda rättssubjekt rättigheter. Om de tillämpliga villkoren i sak inte är uppfyllda har den berörda personen eller enheten nämligen rätt att inte påföras några sådana restriktiva åtgärder. En sådan rättighet innebär med nödvändighet att om restriktiva åtgärder vidtas mot en person eller enhet på villkor som inte föreskrivs i de aktuella bestämmelserna, ska denne ha möjlighet att begära ersättning för den skada åtgärderna orsakar, om det visar sig att vidtagandet av åtgärderna grundas på en tillräckligt klar överträdelse av de regler som rådet tillämpat i sak (se, analogt, dom av den du 23 november 2011, Sison/rådet, T-341/07, EU:T:2011:687, punkt 52 och där angiven rättspraxis, och dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkt 58).

109 Av detta följer att de bestämmelser som den av sökanden åberopade överträdelsen avser är rättsregler som ger rättigheter åt enskilda, däribland sökanden i egenskap av person som de omtvistade rättsakterna riktar sig till.

c) Frågan om huruvida rådet har gjort sig skyldigt till en tillräckligt klar överträdelse av de rättsregler som den åberopade överträdelsen avser

110 Domstolen har tidigare slagit fast att en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge rättigheter åt enskilda föreligger när överträdelsen innebär att den berörda institutionen uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Bland de omständigheter som det härvidlag ska tas hänsyn till återfinns bland annat graden av klarhet och precision hos den rättsregel som överträtts, liksom omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som unionsinstitutionen ges genom den regel som överträtts (se dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

111 Om denna institution endast förfogar över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning kan enligt rättspraxis redan den omständigheten att unionsrätten har åsidosatts i sig räcka för att det ska vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse (se dom av den 11 juli 2007, Sison/rådet, T-47/03, ej publicerad, EU:T:2007:207, punkt 235 och där angiven rättspraxis).

112 Av rättspraxis följer slutligen att en överträdelse av unionsrätten i vilket fall som helst är uppenbart klar då den har fortsatt trots att det har avkunnats en dom i vilken det ifrågasatta fördragsbrottet fastställs eller det finns ett förhandsavgörande eller en fast praxis från unionsdomstolen i frågan, av vilka det framgår att agerandet i fråga utgör en överträdelse (se dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

113 Vid den tidpunkt då rådet antog de omtvistade rättsakterna, det vill säga mellan den 25 oktober 2010 och den 23 mars 2012, framgick det redan klart och tydligt av rättspraxis att rådet, i händelse av bestridande, skulle inge bevis och uppgifter som styrkte att villkoren för tillämpning av kriteriet ”stöd” till kärnvapenspridning, som anges i artikel 20.1 b i beslut 2010/413, i artikel 16.2 a i förordning nr 961/2010 och i artikel 23.2 a i förordning nr 267/2012 var uppfyllda. Domstolen har för övrigt tidigare getts tillfälle att, på grundval av rättspraxis som meddelats före antagandet av de omtvistade rättsakterna, slå fast att rådets skyldighet att, i händelse av bestridande, lämna uppgifter eller bevis till stöd för de restriktiva åtgärder som vidtagits avseende en person eller en enhet följde av domstolens fasta praxis (se dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkterna 35–40 och där angiven rättspraxis).

114 Vidare och i den mån rådets skyldighet att kontrollera och fastställa att de restriktiva åtgärder som vidtagits avseende en person eller en enhet före vidtagandet av dessa åtgärder styrs av iakttagandet av den berörda personens eller enhetens grundläggande rättigheter, särskilt dennes rätt till ett effektivt domstolsskydd, har rådet inte något utrymme för skönsmässig bedömning i detta hänseende (dom av den 18 februari 2016, Jannatian/rådet, T-328/14, ej publicerad, EU:T:2016:86, punkt 52; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 59–61). Således har rådet i förevarande fall inget utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av denna skyldighet.

115 Följaktligen gjorde rådet, genom att inte iaktta sin skyldighet att styrka de omtvistade rättsakterna, i förevarande mål sig skyldigt till en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som ger rättigheter till enskilda, nämligen sökanden.

116 Således är villkoret avseende rättsstridigheten i det agerande som lagts rådet till last, nämligen antagandet av de omtvistade rättsakterna, uppfyllt avseende de av sökanden åberopade rättsreglerna, av vilka en överträdelse fastställts i punkterna 129 och 130 i domen av den 6 september 2013, Iran Insurance/rådet (T-12/11, ej publicerad, EU:T:2013:401).

2. Den påstådda skadan och förekomsten av ett orsakssamband mellan rättsstridigheten i det agerande som lagts rådet till last och denna skada

117 Sökanden har gjort gällande att den har visat att de ideella och materiella skador som den har lidit på grund av de omtvistade rättsakterna är verkliga och säkra.

118 Rådet anser, med stöd av kommissionen, att villkoret avseende förekomsten av en skada inte är uppfyllt i förevarande fall. De omtvistade rättsakterna var inte påföljder av straffrättslig karaktär som ålagts sökanden och hade inte till syfte att skada denne. De avsåg endast att hindra kärnvapenspridning.

119 När det gäller villkoret avseende att skadan ska vara verklig, kan enligt rättspraxis (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 januari 1982, De Franceschi/rådet och kommissionen, 51/81, EU:C:1982:20, punkt 9; dom av den 13 november 1984, Birra Wührer m.fl./rådet och kommissionen, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 och 282/82, EU:C:1984:341, punkt 9, och av den 16 januari 1996, Candiotte/rådet, T-108/94, EU:T:1996:5, punkt 54), unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar endast aktualiseras om sökanden faktiskt har lidit en verklig och säker skada. Det är sökanden som ska bevisa att detta villkor är uppfyllt (se dom av den 9 november 2006, Agraz m.fl./kommissionen, C-243/05 P, EU:C:2006:708, punkt 27 och där angiven rättspraxis) och, närmare bestämt, anföra övertygande bevisning avseende förekomsten och utsträckningen av skadan (se dom av den 16 september 1997, Blackspur DIY m.fl./rådet och kommissionen, C-362/95 P, EU:C:1997:401, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

120 Närmare bestämt ska varje skadeståndsanspråk - oavsett om det gäller en materiell eller en ideell skada samt om det är symboliskt eller för att erhålla en omfattande ersättning – ange arten av den påstådda skadan mot bakgrund av det agerade som läggs motparten till last och åtminstone en ungefärlig beräkning av den totala skadan (se dom av den 26 februari 2015, Sabbagh/rådet, T-652/11, ej publicerad, EU:T:2015:112, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

121 Beträffande villkoret avseende förekomsten av ett orsakssamband mellan agerandet och den påstådda skadan, måste denna skada ha ett tillräckligt direkt samband med det omtvistade agerandet, det vill säga agerandet måste vara den avgörande orsaken till skadan. Det ankommer däremot inte på motparten att ersätta alla former av negativa konsekvenser, även långsökta sådana, som kan följa av en rättsstridig situation (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 1979, Dumortier m.fl./rådet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, EU:C:1979:223, punkt 21; se även dom av den 10 maj 2006, Galileo International Technology m.fl./kommissionen, T-279/03, EU:T:2006:121, punkt 130 och där angiven rättspraxis). Det ankommer på sökanden att bevisa att det föreligger ett orsakssamband mellan agerandet och den påstådda skadan (se dom av den 30 september 1998, Coldiretti m.fl./rådet och kommissionen, T-149/96, EU:T:1998:228, punkt 101 och där angiven rättspraxis).

122 Det ska således undersökas huruvida sökanden, i förevarande mål, har bevisat att de ideella och materiella skador som den lidit till följd av antagandet av de omtvistade rättsakterna är av verklig och säker art samt huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan nämnda antagande och dessa skador.

a) Den ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit

123 Sökanden har gjort gällande att de omtvistade rättsakterna, eftersom de påverkat dess anseende, har orsakat den en avsevärd ideell skada, vilken den i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex æquo et bono*) har uppskattat till 1 miljon euro, liksom den tidigare har angett i sin skrivelse till rådet av den 25 juli 2015. Sökanden har i detta hänseende gjort gällande att unionsdomstolen tidigare, i en jämförbar situation, har fastställt och ersatt ett bolags ideella skada avseende att dess rykte påverkats (dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 80 och 83).

124 I motsats till vad rådet gjort gällande med stöd av en dom av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen), nämligen Europadomstolens dom av den 19 juli 2011, Uj mot Ungern (CE:ECHR:2011:0719JUD 002395410), anser sökanden att bolag har en moralisk dimension och kan lida en ideell skada, exempelvis till följd av att deras rykte och deras förmåga att bedriva näringsverksamhet påverkas. Rådets hänvisning till denna dom av Europadomstolen är irrelevant, eftersom den endast avser skydd av ryktet i förhållande till de restriktioner som kan göras av yttrandefriheten. Upprätthållandet av ett gott rykte är en särskilt viktig aspekt på försäkringsmarknaden, eftersom denna marknad grundar sig på förtroenderelationer mellan aktörerna. Sökanden har gjort gällande att den, före antagandet av de omtvistade rättsakterna, hade ett gott rykte på internationell nivå, liksom framgår av den omständigheten att den utövade försäkringsverksamhet på denna nivå, att den ingått avtal med ansedda internationella försäkrings- och återförsäkringsbolag, att den erhållit internationellt kända kvalitetsintyg och att dess medlemmars expertis erkänts på samma nivå, vilket det förhållandet att de deltagit i branschkonferenser och internationella vetenskaps-sammankomster vittnar om. De omtvistade rättsakterna – vilka associerade sökandens namn med ett allvarligt hot mot freden och den internationella säkerheten och ledde till ett ofrivilligt upphörande med sökandens verksamhet i unionen – skamfilade sökandens rykte. Enligt sökanden kunde den, efter antagandet av dessa rättsakter, varken ingå avtal med internationella bolag eller delta i vetenskapliga och rådgivande sammanträden, i en branschsammanslutnings verksamheter eller i möten organiserade på internationell nivå, eller betygsättas av internationella kreditvärderingsinstitut. Under alla omständigheter är det, inom handelssektorn, när en aktör ofrivilligt upphör med sin verksamhet, uppenbart och oundvikligt att dess rykte och trovärdighet påverkas. Efter det att de

restriktiva åtgärder som vidtagits mot sökanden upphörde, år 2016, var det fortsatt svårt, eller till och med omöjligt, för detta bolag att skriva in sig på branschseminarier. För att återupprätta sitt rykte, var det således nödvändigt att genomföra en världsomspännande reklamkampanj, för vilken kostnaden uppskattas till 45 miljoner USD (cirka 38,7 miljoner euro). Eftersom sökanden ännu inte har gjort någon exakt beräkning av kostnaderna för återupprättandet av sitt rykte, skulle tribunalen som en åtgärd för bevisupptagning kunna utse en oberoende expert för att utföra denna beräkning. Slutligen anser sökanden att det inte är nödvändigt att bevisa att den har ådragit sig kostnader, bland annat reklamkostnader, för att återupprätta sitt rykte. Det räcker att åberopa att dess rykte har skadats och att återupprättandet av detta rykte medfört stora kostnader.

125 Rådet anser, med stöd av kommissionen, att yrkandet om ersättning för den ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit under alla omständigheter ska ogillas. Rådet har i detta hänseende gjort gällande att sökanden i de omtvistade rättsakterna inte har stigmatiserats som en organisation vilken i sig utgör ett hot mot freden och den internationella säkerheten och att den vidare inte har ingett någon bevisning för att detta skulle vara fallet. Sökanden har endast identifierats som en person som genom sin verksamhet är inblandad i ett köp av vissa varor vilka kan användas i program som är föremål för åtgärder enligt resolution 1737 från Förenta nationernas säkerhetsråd, vilket räckte för att ta upp sökanden i de omtvistade förteckningarna. Sökanden har inte ingett någon bevisning som styrker att den skulle ha lidit någon ideell skada på grund av antagandet av dessa rättsakter, såsom krävs enligt rättspraxis (beslut av den 17 februari 2012, Dagher/rådet, T-218/11, ej publicerat, EU:T:2012:82, punkt 46). Det finns ingenting som visar att sökanden hade ett gott anseende på internationell nivå, att sökanden har orsakats en utebliven vinst på grund av att detta anseende skulle ha påverkats och har ådragit sig kostnader för reklamkampanjer eller för att på annat sätt återupprätta nämnda anseende. Den pressartikel som utgör bilaga till ansökan och som avser den uppskattade kostnaden för en världsomspännande reklamkampanj är irrelevant, eftersom den avser ett bolag utan samband med sökanden, vilket är verksamt i en annan bransch och i en annan världsdel än dem där sökanden verkar samt inte har någon anknytning till de restriktiva åtgärder som unionen har vidtagit. Sökandens påståenden i repliken bevisar inte att dess anseende har påverkats eller att detta, följaktligen, skulle ha medfört en ideell skada. Som Europadomstolen angav i punkt 22 i domen av den 19 juli 2011, Uj mot Ungern (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), ska under alla omständigheter en åtskillnad göras mellan en påverkan på ett bolags kommersiella anseende och en persons anseende beträffande dennes sociala status, eftersom en påverkan på ett bolags kommersiella anseende saknar moralisk dimension. Tribunalen har själv hänvisat till denna rättspraxis i ett mål som avsåg restriktiva åtgärder (dom av den 12 februari 2015, Akhras/rådet, T-579/11, ej publicerad, EU:T:2015:97, punkt 152). Sökanden försöker kringgå sin skyldighet att bevisa att den skada som den gjort gällande faktiskt föreligger och beräkna dess storlek, genom att begära att tribunalen ska utse en expert som en åtgärd för bevisupptagning. Om tribunalen skulle anse att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar ska aktualiseras, borde den i enlighet med rättspraxis finna att ogiltigförklaringen av de omtvistade rättsakterna har utgjort en skälig gottgörelse för den ideella skada som sökanden har lidit. Det belopp på 1 miljon euro som sökanden har begärt i ersättning för den ideella skada som den lidit är under alla omständigheter, mot bakgrund av rättspraxis, för högt och har dessutom inte styrkts.

126 Kommissionen har tillagt att den typ av ideell skada som sökanden har åberopat, det vill säga kostnaden för en reklamkampanj i syfte att återupprätta sitt anseende, sammanfaller med en materiell skada, vars verkliga och konkreta art ska bevisas av sökanden.

127 Beträffande ersättningen för den skada som sökanden har klassificerat som ”ideell”, har sökanden hänvisat till en skada på sitt rykte, på grund av associeringen av dess namn med ett allvarligt hot mot freden och den internationella säkerheten, vars riktighet har visats genom den omständigheten att antagandet av de omtvistade rättsakterna påverkade tredjeparters agerande gentemot sökandebolaget och vars omfattning kan mätas i förhållande till kostnaden för den reklaminvestering som den skulle behöva göra för att återupprätta sitt rykte.

128 Den skada för vilken sökanden således har begärt ersättning, avseende en ideell skada, är immateriell och motsvarar en kränkning av dess anseende eller dess rykte.

129 Det följer emellertid av rättspraxis grundad på artikel 268 FEUF, jämförd med artikel 340 andra stycket FEUF, att en juridisk person i princip kan ersättas för en ideell skada (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 januari 1999, BAI/kommissionen, T-230/95, EU:T:1999:11, punkt 37, och av den 15 oktober 2008, Camar/kommissionen, T-457/04 och T-223/05, ej publicerad, EU:T:2008:439, punkt 56 och där angiven rättspraxis) och att en sådan skada kan bestå i en kränkning av denna persons anseende eller rykte (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 juli 1999, New Europe Consulting och Brown/kommissionen, T-231/97, EU:T:1999:146, punkterna 53 och 69; dom av den 8 november 2011, Idromacchine m.fl./kommissionen, T-88/09, EU:T:2011:641, punkterna 70–76, och dom av den 25 november 2014, Safa Nicu Sepahan/rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, punkterna 80–85).

130 Eftersom rådet gör gällande Europadomstolens praxis, ska det erinras om att Europadomstolen, enligt sin egen praxis och mot bakgrund av denna metod, inte utesluter att det även för ett kommersiellt bolag kan föreligga en skada som inte är materiell och som kräver en ekonomisk ersättning, varvid denna ersättning beror på omständigheterna i det enskilda fallet (Europadomstolens dom av den 6 april 2000, Comingersoll SA mot Portugal, CE:ECHR:2000:0406JUD003538297, §§ 32 och 35). Denna skada kan, för ett sådant bolag, omfatta mer eller mindre ”objektiva” och ”subjektiva” delar, däribland företagets rykte, vars konsekvenser inte kan beräknas exakt (Europadomstolens dom av den 6 april 2000, Comingersoll SA mot Portugal, CE:ECHR:2000:0406JUD003538297, § 35). Som framgår av Europadomstolens dom av den 2 februari 2016, Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete och index.hu Zrt mot Ungern (CE:ECHR:2016:0202JUD002294713, § 84), ifrågasattes inte denna rättspraxis i Europadomstolens dom av den 19 juli 2011, Uj mot Ungern (CE:ECHR:2011:0719JUD002395410), vilken rådet har hänvisat till och som endast preciserade att denna skada, för ett bolag, var av kommersiell snarare än ideell art.

131 Således godtar tribunalen varken kommissionens argument att den ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit sammanfaller med den materiella skada som sökanden har åberopat eller rådets argument att sökanden, i egenskap av kommersiellt bolag, inte kan ersättas för en ideell skada som avser en kränkning av dess rykte.

132 När det gäller huruvida den ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit är verklig, ska det erinras om att även om, vad specifikt gäller en sådan skada, frambringandet av bevis eller bevisuppgifter inte nödvändigtvis ska betraktas som ett villkor för erkännande av en sådan skada, ankommer det åtminstone på sökanden att fastställa att det agerande som lagts institutionen till last var av sådan art att det orsakade bolaget en sådan skada (se dom av den 16 oktober 2014, Evropaïki Dynamiki/kommissionen, T-297/12, ej publicerad, EU:T:2014:888, punkt 31 och där angiven rättspraxis; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 28 januari 1999, BAI/kommissionen, T-230/95, EU:T:1999:11, punkt 39).

133 Även om domstolen, i domen av den 28 maj 2013, Abdulrahim/rådet och kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), fastställde att ogiltigförklaringen av de olagliga restriktiva åtgärderna till sin natur utgjorde ett slags kompensation för den ideella skada som hade lidits, innebär detta inte att detta slags kompensation i samtliga fall nödvändigtvis räcker för att säkerställa full ersättning av sådan skada, eftersom varje sådant beslut ska fattas med hänsyn till omständigheterna i målet (dom av den 30 maj 2017, Safa Nicu Sepahan/rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punkt 49).

134 I förevarande mål möjliggör de enda tillåtna bevis som sökanden har ingett emellertid inte att fastställa att ett erkännande av rättsstridigheten i det agerande som läggs rådet till last och en ogiltigförklaring av de omtvistade rättsakterna i sig inte räckte för att ersätta den ideella skada som sökanden påstod sig ha lidit på grund av den kränkning av dess rykte som de omtvistade rättsakterna innebar.

135 Således ska sökandens yrkande om ersättning för en ideell skada ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva villkoret avseende förekomsten av ett orsakssamband.

b) Den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit

136 Sökandebolaget påstår sig ha lidit en materiell skada på grund av antagandet av de omtvistade rättsakterna. Det har därför i sin ansökan yrkat att rådet ska förpliktas att till bolaget betala en ersättning med ett belopp på 3 774 187,07 euro, 84 767,66 GBP (cirka 94 939 euro) och 1 532 688 USD (cirka 1 318 111 euro). Sökandebolaget justerade i repliken sina anspråk och begärde ersättning med ett belopp på 2 494 484,07 euro, 84 767,66 GBP (cirka 94 939 euro), 33 945 miljoner IRR (cirka 678 900 euro) respektive 1 532 688 USD (cirka 1 318 111 euro).

137 Sökanden har således, inom ramen för den materiella skada som den har gjort gällande, delat upp skadan i tre delar.

138 Den första delen av den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit består i en förlust av den ränta som sökanden hade kunnat uppbära om den till Iran hade överfört och investerat de medel som satts in på dess konton i unionen. Den period som i detta hänseende ska beaktas sträcker sig från juli månad 2010, under vilken de första restriktiva åtgärderna vidtogs gentemot sökandebolaget, till november månad 2013, under vilken de omtvistade rättsakterna upphörde att medföra verkningar. Sökanden har, för denna del, i ansökan begärt ersättningar med ett belopp på 17 733,48 euro, 2 544,82 GBP (cirka 2 850 euro) och 421,05 USD (cirka 362 euro).

139 Den andra delen av den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit består i en förlust av ränta som sökanden hade kunnat uppbära om den till Iran hade överfört och investerat de belopp som tre försäkrings- eller återförsäkringsbolag skulle ha betalat in till dess konton i unionen. Den period som ska beaktas i detta hänseende sträcker sig från den dag då fordringarna förföll till betalning till fram till november månad 2013, under vilken de omtvistade rättsakterna upphörde att medföra verkningar. För denna del har sökanden, i ansökan, begärt ersättning med ett belopp på 557 196,09 euro, 82 222,84 GBP (cirka 92 089 euro) och 1 532 266,95 USD (cirka 1 317 749 euro).

140 Den tredje delen av den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit utgörs av den uteblivna vinst som detta bolag anser sig ha lidit på grund av att försäkringsavtal för passagerar- och godstransporter inte tecknats. Den period som i detta hänseende ska beaktas sträcker sig från juli månad 2010, under vilken de första restriktiva åtgärderna vidtogs mot sökanden, fram till november månad 2013, under vilken de omtvistade rättsakterna upphörde att medföra verkningar. Sökanden har avseende denna del, i ansökan, begärt ersättning med ett belopp på 3 199 257,50 euro, för det uteblivna tecknandet av försäkringsavtal för passagerartransport, och har angett att beloppet avseende ersättningen för det uteblivna tecknandet av försäkringsavtal för godstransport ska fastställas i ett senare skede i förfarandet. I sin replik har sökanden yrkat ersättning med ett belopp på 1 919 554,50 euro, för uteblivet tecknande av försäkringsavtal för passagerartransport, och en ersättning med ett belopp på 33 945 miljoner IRR (cirka 678 900 euro), för uteblivet tecknande av försäkringsavtal för godstransport.

141 Sökanden har, i syfte att fastställa att alla dessa delar av den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit är verkliga, grundat sig på SRA-rapporten. I en gemensam förklaring som utgör bilaga till repliken har institutet SRA intygat att det iakttagit principerna om oberoende och opartiskhet, kontrollerat relevanta bevisuppgifter och handlingar samt hållit möten med direktörerna och de behöriga myndigheterna. Enligt sökanden är det, för att bevisa en utebliven vinst, oundvikligt att grunda sig på rimliga presumtioner.

142 När det gäller den första delen av den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit, har sökanden gjort gällande att de belopp som har satts in på dess konton i unionen framgår av de handlingar som har bilagts ansökan. SRA-rapporten har gjort en försiktig uppskattning av den avkastning som de berörda beloppen, i Iran, skulle ha kunnat generera, genom att på dessa tillämpa den ränta på sex procent som intygats av institutet SRA.

143 Sökanden har i repliken och i sitt yttrande över interventionsinlagan insisterat på att den, på grund av antagandet av de omtvistade rättsakterna, förlorade möjligheten att förfoga över de medel som hade frysts på dess konton i unionen och, i synnerhet, att återinvestera dessa på ett dynamiskt och vinstbringande sätt i Iran. Institutet SRA har grundat sin uppskattning på sin metod som består i att använda de utländska valutor som den förfogar över för att ingå noterade återförsäkringsavtal i dessa valutor. Vidare är det vanligt i Iran att försäkringsavtal eller konton noteras i utländska valutor.

144 När det gäller den andra delen av den påstådda materiella skadan, har sökanden gjort gällande att de belopp som tre försäkrings- eller återförsäkringsbolag borde ha betalat in på dess konton i unionen framgår av de handlingar som har bilagts ansökan. De kontrollerades, enligt sökanden, av institutet SRA innan de återgavs i SRA-rapporten. Den ränta som gick förlorad på detta belopp beräknades enligt en metod som förklarades i denna rapport. Sökanden har i repliken och i sitt yttrande över interventionsbilagan insisterat på att den, på grund av antagandet av de omtvistade rättsakterna, förlorade möjligheten att förfoga över de utländska valutor som tre försäkrings- eller återförsäkringsbolag var skyldiga den och, i synnerhet, att återinvestera dem på ett dynamiskt och vinstbringande sätt i Iran.

145 Beträffande den tredje delen av den påstådda materiella skadan, har sökanden gjort gällande att förekomsten av förlorade potentiella vinster på grund av de omtvistade rättsakterna framgår av den omständigheten att sökanden ingick försäkringsavtal för passagerartransport i unionen innan de omtvistade rättsakterna antogs, såsom framgår av SRA-rapporten och såsom framgår av den kreditnota som riktats till ett försäkringsbolag och som bilagts ansökan. Förlusten av sådana avtal i unionen hänger samman med dessa rättsakter och inte med den amerikanska lagstiftningen, vilken endast var tillämplig inom Förenta staternas territorium. En uppskattning av antalet uteblivna försäkringsavtal avseende passagerartransport och värdet av dessa, vilken grundar sig på antal och värde av tidigare tecknade avtal, finns i denna rapport. Institutet SRA har, i en handling som bilagts repliken, intygat att det grundat denna uppskattning på ”uppgifter i de försäkringsavtal som tecknats under de två år som föregick antagandet av de restriktiva åtgärderna, på grundval av finansiella rapporter som upprättats av [sökanden] i samarbete med [nämnda försäkringsbolag]. I repliken har sökanden, i enlighet med instruktionerna från detta institut, tillämpat ett avdrag på 40 procent, motsvarande nivån på dess kostnader, på det ersättningsbelopp som ursprungligen yrkades i ansökan, med hänsyn till det uteblivna tecknandet av försäkringsavtal för passagerare. Beträffande det uteblivna tecknandet av försäkringsavtal för godstransport, uppskattades skadans belopp, av detta institut, genom en direkt tillämpning av avdraget på 40 procent motsvarande nivån på dess kostnader.

146 Rådet har, med stöd av kommissionen, under alla omständigheter bestritt att sökanden skulle ha bevisat förekomsten av de tre delarna i den påstådda materiella skadan.

147 Rådet har, med stöd av kommissionen, ifrågasatt bevisvärdet av SRA-rapporten, eftersom den inte har styrkts genom detaljerade handlingar som intygats av en i förhållande till sökanden oberoende och utomstående expert, såsom anges i rättspraxis. Dessutom har denna rapport upprättats på persiska och åtföljs endast av en fri översättning som sökanden har gjort. Institutet SRA:s förklaring, som sökanden har ingett i syfte att styrka denna rapports trovärdighet, räcker inte för att uppfylla beviskraven. Sökanden har inte frambringat de bevis på vilka detta institut skulle ha grundat sig för att upprätta sin rapport. Sökanden kan inte med framgång hävda att dessa uppgifter är sekretessbelagda, eftersom de iranska bestämmelserna om sekretess inte har företräde framför unionsdomstolens praxis, vilken kräver att sökanden ska frambringa bevis för den skada som den gör gällande och för orsakssambandet mellan denna skada och den påstådda rättsstridigheten.

148 När det gäller den första delen av den påstådda materiella skadan har rådet, med stöd av kommissionen, anfört att SRA-rapporten grundar sig på ett enkelt antagande att en skada skett, utan att förklara hur denna skada faktiskt skulle ha inträffat. Rapporten innehåller ingen förklaring eller precis handling och är således inte tillräcklig för att bevisa förekomsten av denna del. Det är omöjligt att veta huruvida denna rapport beaktar den omständigheten att ränta kan ha ackumulerats på sökandens konton i unionen. De omtvistade rättsakterna har inte utgjort hinder för utbetalning av sådan ränta utan endast för eventuellt uttag av denna. Sökanden har således i princip inte lidit någon skada till följd av förlust av tillämplig ränta på dess konton i unionen. Sökanden har inte visat att den, om den i Iran hade kunnat återinvestera de belopp som frysts på dess konton i unionen, hade kunnat uppbära en genomsnittlig ränta på sex procent, det vill säga en kumulerad ränta på 19 procent på tre år. Sökanden har inte beaktat den omständigheten att om dessa belopp hade konverterats till dess nationella valuta, skulle de ha minskat i värde på grund av nedgången på 57 procent av värdet på den iranska rialen i förhållande till euron mellan juli månad 2010 och november månad 2013. Sökanden har inte heller styrkt att den skulle ha kunnat uppbära en genomsnittlig ränta på 6 procent på de konton som hålls i euro.

149 Beträffande den andra delen av den påstådda materiella skadan har rådet, med stöd av kommissionen, bestritt att sökanden visat att den skulle ha kunnat erhålla den avkastning som den har påstått på de belopp som skulle ha betalats till den av tre försäkrings- eller återförsäkringsbolag. Rådet grundar sig på samma argument som dem som rådet har anfört avseende de belopp som är frysta på sökandens konton i unionen (punkt 148 ovan). Rådet har påpekat att de handlingar som sökanden har ingett inte innehåller något bevis på de belopp som den har påstått att de tre berörda bolagen är skyldiga sökanden.

150 Såvitt avser den tredje delen av den påstådda materiella skadan har rådet, med stöd av kommissionen, anfört att när den påstådda skadan följer av en förlust av möjligheten att bedriva kommersiell verksamhet av spekulativ art, vilket är fallet i förevarande mål, ska enligt rättspraxis nivån på de bevis som krävs vara särskilt hög. Sökanden har inte respekterat någon sådan bevisnivå. Beträffande det uteblivna tecknandet av försäkringsavtal för passagerartransport, har sökanden begränsat sig till att härleda den uteblivna vinst som den skulle ha lidit mellan juli månad 2010 och november månad 2013, vilken slutligen har uppskattats till 1 919 554,50 euro, från den årliga omsättning på 969 471,97 euro som den skulle ha haft på denna typ av avtal under de två föregående åren. Den har emellertid inte ingett de försäkringsavtal för passagerartransport som skulle ha tecknats åren 2008 och 2009. Den kreditnota riktad till ett försäkringsbolag i Tyskland som sökanden har ingett visar varken att den med detta bolag hade ingått ett avtal som uppgick till de belopp som den har begärt, eller ens att den hade ett sedan länge pågående avtalsförhållande till detta bolag. Under alla omständigheter har sökanden underlåtit att beakta att den uteblivna vinsten endast skulle kunna motsvara den vinst som gjorts på omsättningen och inte omsättningen i sig. I avsaknad av upplysningar avseende sökandens kostnader, bland annat kostnaderna avseende de avtal som den påstår sig ha ingått med ett försäkringsbolag, eller för det fall det inte går att kontrollera trovärdigheten i de upplysningar som har lämnats i detta hänseende, bland annat när sökanden hävdar att nivån på dess kostnader är 40 procent, är det inte möjligt att fastställa det exakta beloppet för den eventuella uteblivna vinst som sökanden har lidit. Vad gäller det uteblivna tecknandet av försäkringsavtal för godstransport, har sökanden begränsat sig till att fastställa den uteblivna vinst som den skulle ha lidit utifrån en promemoria som saknar bevisvärde, eftersom den upprättats av sökanden själv och är otydlig i det att den inte innehåller någon angivelse av vilken typ av försäkringsavtal som påstås ha påverkats eller av den uteblivna vinsten avseende dessa avtal.

151 Det ska inledningsvis påpekas att sökanden, i förevarande talan, kan göra gällande endast den materiella skada som avser den period under vilken dessa medel har frysts till följd av de omtvistade rättsakterna, det vill säga perioden från den 27 oktober 2010 till den 15 november 2013 (nedan kallad den relevanta perioden).

152 Eftersom en stor del av sökandens anspråk avseende den materiella skadan grundar sig på de uppskattningar som finns i SRA-rapporten, vars bevisvärde har bestritts av rådet med stöd av kommissionen, ska tribunalen inledningsvis pröva bevisvärdet av denna rapport.

1) Bevisvärdet av SRA-rapporten i vilken den påstådda materiella skadan beräknas

153 Unionsdomstolen har, i avsaknad av unionsrättsliga bevisregler, fastställt en princip om fri bevisföring och om fria bevismedel som ska förstås som en möjlighet att, för att bevisa en viss omständighet, göra gällande alla former av bevisning, såsom vittnesbevisning, dokumenterat bevis, bekännelser etcetera (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2000, Met-Trans och Sagpol, C-310/98 och C-406/98, EU:C:2000:154, punkt 29; dom av den 8 juli 2004, Dalmine/kommissionen, T-50/00, EU:T:2004:220, punkt 72, och generaladvokaten Mengozzis förslag till avgörande i målet Archer Daniels Midland/kommissionen, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punkterna 113 och 114). På motsvarande sätt har unionsdomstolen slagit fast en princip om fri bevisvärdering, enligt principen om att domaren har att fritt bedöma trovärdigheten eller, med andra ord, värdet av bevisningen (dom av den 8 juli 2004, Dalmine/kommissionen, T-50/00, EU:T:2004:220, punkt 72, och generaladvokaten Mengozzis förslag till avgörande i målet Archer Daniels Midland/kommissionen, C-511/06 P, EU:C:2008:604, punkterna 111 och 112).

154 Vid bedömningen av ett dokuments bevisvärde ska flera omständigheter beaktas, såsom dokumentets ursprung, omständigheterna kring dess utarbetande, vem det är ställt till samt frågan huruvida det till sitt innehåll verkar rimligt och tillförlitligt (dom av den 15 mars 2000, Cimenteries CBR m.fl./kommissionen, T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, EU:T:2000:77, punkt 1838, samt dom av den 7 november 2002, Vela och Tecnagrind/kommissionen, T-141/99, T-142/99, T-150/99 och T-151/99, EU:T:2002:270, punkt 223).

155 Unionsdomstolen har i detta sammanhang redan funnit att en analys som tillhandahållits av sökanden inte kunde anses utgöra ett opartiskt och oberoende expertutlåtande, i det att den hade beställts och finansierats av sökanden själv och hade upprättats på grundval av uppgifter från databaser som sökanden tillhandahållit, utan att det skett någon som helst oberoende kontroll av att dessa uppgifter är korrekta och relevanta (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 2011, Siemens/kommissionen, T-110/07, EU:T:2011:68, punkt 137).

156 Unionsdomstolen har även redan haft tillfälle att fastställa att ett expertutlåtande inte kunde anses ha bevisvärde enbart genom dess objektiva innehåll och att ett ostyrkt påstående i ett sådant dokument inte i sig kunde anses övertygande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2004, Valmont/kommissionen, T-274/01, EU:T:2004:266, punkt 71).

157 Det är mot bakgrund av de principer som tribunalen har erinrat om ovan i punkterna 153–156 som det i förevarande mål ska fastställas vilket bevisvärde som SRA-rapporten har.

158 Det ska i detta hänseende påpekas att SRA-rapporten ursprungligen upprättades på persiska och att den översättning som sökanden har ingett, på rättegångsspråket, är en fri översättning. Tribunalen är därför inte säker på att sökandens översättning av denna rapport till rättegångsspråket överensstämmer med originalet. Denna rapport har i övrigt upprättats av en enhet som är etablerad i Iran, institutet SRA, vilket har framställts som en auktoriserad revisionsfirma. Inget bevis för detta har emellertid lämnats in till handlingarna i målet. Det följer av översättningen av denna rapport till rättegångsspråket att ”den revision [som den innehåller] enbart [har] genomförts i syfte att hjälpa [sökanden] med uppskattningen av beloppet avseende den skada som den har lidit” på grund av de omtvistade rättsakterna. Den aktuella rapporten fastställdes således på begäran av sökanden och finansierades av denne i syfte att, inom ramen för detta mål, fastställa att den påstådda materiella skadan var verklig och vilken omfattning den hade. Vidare grundar sig denna, liksom framgår av

översättningen av den berörda rapporten till rättegångsspråket, i huvudsak på handlingar eller uppgifter som sökanden har ingett. Det ska emellertid understrykas att de handlingar som sökanden har ingett inte har bilagts rapporten och inte har ingetts inom ramen för detta förfarande, varför tribunalen inte kan få kännedom om dem. Slutligen anges i översättningen av den aktuella rapporten till rättegångsspråket att de sifferuppgifter som sökanden lämnat har lagts till grund för bedömningen i avsaknad på ”bevis för att de skulle vara felaktiga”.

159 I den mån det framgår av den fria översättningen till rättegångsspråket av institutet SRA:s förklaring att detta institut är en auktoriserad revisionsfirma som ska iaktta principerna om oberoende och opartiskhet och att den har ”kontrollerat bevis och handlingar” som ingetts av sökanden, vilket även nämns i SRA-rapporten, ska det påpekas att denna förklaring härrör från en uppgiftslämnare som ett intyg för sig själv och att den inte har styrkts av någon utomstående omständighet som skulle bekräfta dess innehåll.

160 Mot bakgrund av det sammanhang i vilket SRA-rapporten upprättats och mot bakgrund av de principer om vilka det erinras i punkterna 153–156 ovan, ska bevisvärdet av denna rapport relativiseras betydligt. Denna kan inte anses vara tillräcklig för att bevisa vad som anges i den, bland annat vad gäller att den påstådda skadan är verklig och beträffande dess omfattning. Den kan på sin höjd betraktas som en början till bevisning, vilken ska bekräftas av andra bevis.

2) Den första delen av den påstådda materiella skadan

161 I den mån sökanden, i syfte att bevisa den första delen av den påstådda materiella skadan, har grundat sig på punkt 1 i SRA-rapporten, ska det erinras om att denna rapport, såsom redan har påpekats i punkt 160 ovan, inte kan anses tillräcklig för att bevisa vad den innehåller och att den ska bekräftas av andra bevis.

162 De enda tillåtna bevis som sökanden har ingett är skrivelser från en första bank av den 6 och den 23 augusti 2010, av en andra bank av den 23 augusti 2010 och den 25 april 2014 samt av en tredje bank den 28 juli 2010 och den 22 april 2014, i vilka anges totala belopp på 89 563,02 euro, 12 853,84 GBP (cirka 14 396 euro) och 2 126,51 USD (cirka 1 828 euro) som sökanden har satt in på konton i unionen och som varit föremål för de frysningsåtgärder som vidtagits gentemot sökanden sedan den 26 juli 2010. Dessa skrivelser tycks ha utgjort grund för de belopp som anges i den första tabell som återges i punkt 1 i SRA-rapporten. De intygar även att de ansökningar om överföring av medel som sökanden riktade till dessa banker under sommaren 2010 avslogs av dessa banker på grund av de frysningsåtgärder som vidtagits gentemot sökanden sedan den 26 juli 2010.

163 Rådet har inte bestritt de belopp som angetts i de skrivelser som nämns i punkt 161 ovan, men har i huvudsak påpekat att sökanden inte i tillräcklig utsträckning har fastställt varken att dessa belopp inte hade generat någon ränta under den relevanta perioden eller att dessa belopp, om de hade kunnat överföras till Iran, skulle ha gett en årlig ränta på sex procent under den relevanta perioden. Kommissionen har även, i punkt 11 i) i interventionsinlagan, gjort gällande att ”bilagorna A.12–A.14 [till ansökan] visade ett slumpmässigt och ofullständigt utdrag avseende de olika överföringarna och kontonas saldon”.

164 Det kan i detta hänseende konstateras att de upplysningar som ges i de skrivelser som nämns i punkt 161 ovan avser enkla förklaringar från de aktuella bankerna. Även om dessa förklaringar har lämnats av banker som själva varit föremål för restriktiva åtgärder, saknar de inte för den sakens skulle helt bevisvärde, då de är precisa, utförliga och rimliga. I dessa förklaringar hänvisas nämligen till kontonummer samt precisa och relativt blygsamma belopp den 6 augusti 2010, beträffande den första bank som avses i punkt 162 ovan, av den 20 mars 2013, när det gäller den andra bank som avses i punkt 162 ovan, och av den 20 mars 2014, när det gäller den tredje bank som avses i punkt 162 ovan. Vidare ska kommissionens argument avseende den slumpmässiga karaktären av de

åsyftade beloppen i viss mån relativiseras mot bakgrund av den omständigheten att sökandens medel varit kontinuerligt frysta från den 27 juli 2010 till den 18 oktober 2015, den dag då sökandens namn togs bort från de omtvistade förteckningarna, och den omständigheten att varken en tredje man eller sökanden kunde göra överföringar – förutom ackumulerad ränta – till dessa konton efter antagandet av de första restriktiva åtgärderna mot sökanden. Dessutom bekräftar de ansökningar om överföring av medel som sökanden riktat till den andra och den tredje av de ovannämnda bankerna att belopp motsvarande dem som angavs i mars 2013 eller i mars 2014 redan fanns på sökandens konton sommaren 2010.

165 De förklaringar som finns i SRA-rapporten och de ovan i punkt 161 nämnda skrivelserna borde emellertid, för att utgöra en tillräcklig bevisning för den första delen av den påstådda materiella skadan, ha bekräftats av andra bevis.

166 Endast sådana bevis som kontoutdrag eller kontoavtal avseende den relevanta perioden skulle nämligen ha gjort det möjligt för tribunalen att försäkra sig om att de medel som satts in på de aktuella kontona inte hade varierat under hela den relevanta perioden och att dessa medel inte hade genererat någon ränta under denna period. Det finns inte i skrivelserna från den första och den tredje banken som nämns i punkt 162 ovan några upplysningar avseende räntan. Vidare anges visserligen i skrivelsen av den 25 april 2014 från den andra banken som anges i punkt 162 ovan att ingen ränta har betalats in på kontona den 20 mars 2014, eller att endast försumbar ränta har betalats, men det preciseras inte från vilket datum denna ränta har beräknats. De medel som fanns på sökandens konton i unionen under den relevanta perioden och upplysningarna avseende eventuell ränta som dessa medel genererat under samma period var emellertid väsentlig information för beräkningen av den första delen av den påstådda materiella skadan.

167 Det ska påpekas att de tillåtna bevisen borde ha ingetts för att styrka att de medel som fanns på sökandens konton i unionen under den relevanta perioden om de hade kunnat överföras till Iran skulle ha genererat en årlig ränta på sex procent. De ovan i punkt 161 nämnda skrivelserna innehåller inga upplysningar i detta hänseende. Den omständigheten att SRA-rapporten tillämpar en sådan räntesats som ”genomsnittlig årlig ränta på kontona i utländsk valuta” i den andra tabellen som återgetts i punkt 1 i denna rapport, är inte tillräcklig, eftersom denna rapport i sig inte är tillräcklig för att bevisa vad den innehåller.

168 Sökanden har således underlåtit att uppfylla sin skyldighet att bevisa den första delen av den påstådda materiella skadan motsvarande en förlust av den ränta som sökanden skulle ha kunnat uppbära om den till Iran hade överfört och investerat de medel som sats in på dess konton i unionen.

169 Under dessa omständigheter ska sökandens yrkande om ersättning för den påstådda materiella skadan ogillas vad gäller den första delen av denna skada.

3) Den andra delen av den påstådda materiella skadan

170 I den mån sökanden, för att bevisa den andra delen av den påstådda materiella skadan, har grundat sig på punkt 2 i SRA-rapporten, ska det erinras om att denna rapport inte kan anses tillräcklig för att bevisa vad den innehåller och att den måste styrkas av annan bevisning.

171 De enda tillåtna bevis som sökanden har ingett i detta hänseende är ett kontoutdrag avseende det första försäkrings- och återförsäkringsbolaget som anger ett totalt belopp som utgör en skuld till sökanden på 1 053 268,62 euro per den 1 april 2014, och en debetnota på 189 547,60 euro som sökanden ställt till detta bolag den 20 april 2009, ett kontoutdrag på persiska avseende ett annat försäkrings- och återförsäkringsbolag, en debetnota på 265 444,21 euro som sökanden ställt till detta sistnämnda bolag den 5 december 2009, ett kontoutdrag avseende ett tredje försäkrings- och återförsäkringsbolag i vilket anges ett belopp som utgör en skuld till sökanden på 1 344 859,30 euro den

30 september 2014 samt en skrivelse och e-postmeddelanden som skickats från detta sistnämnda bolag till sökanden den 25 november 2010 samt den 2 och den 8 oktober 2012, i vilka det anges att det är omöjligt eller svårt att genomföra betalningar till sökanden på grund av de sanktioner som riktats mot denna.

172 Rådet har, med stöd av kommissionen, bestritt att de debetnotor och kontoutdrag som sökanden har ingett räcker för att bevisa det belopp som de tre aktuella försäkrings- och återförsäkringsbolagen var skyldiga sökanden och av vilket betalningen frystes till följd av de omtvistade rättsakterna. Dessutom anser rådet att sökanden inte tillräckligt har styrkt att dessa medel, om de hade kunnat överföras till Iran, skulle ha genererat sökanden en årlig ränta på 6 procent under den relevanta perioden.

173 Det kan i detta hänseende konstateras att kontoutdraget avseende det andra försäkrings- och återförsäkringsbolag som avses i punkt 171 ovan inte är ett bevis som tribunalen får beakta, eftersom det är upprättat på persiska och eftersom någon översättning till rättegångsspråket, det vill säga engelska, inte har tillhandahållits. I synnerhet är det, då de siffror som anges i denna handling är persiska siffror, omöjligt att få kännedom om dessa och jämföra dem med de siffror som anges i sökandens skrivelser. Denna handling kan således inte tillerkännas något bevisvärde.

174 Kontoutdragen avseende det första och det tredje försäkrings- och återförsäkringsbolaget som anges i punkt 171 ovan upprättades den 1 april respektive den 30 september 2014, och ingen anvisning i dessa gör det möjligt att försäkra sig om att de endast avser fordringar eller skulder mellan vart och ett av dessa tre försäkrings- och återförsäkringsbolag och sökanden, vilka uppkommit under den relevanta perioden, nämligen mellan den 27 oktober 2010 och den 15 november 2013. Det kan således konstateras att dessa handlingar inte ger tillräckliga bevis för de medel som utgör utestående skulder till sökanden för dessa försäkrings- och återförsäkringsbolag och av vilka betalningen är fryst till följd av de omtvistade rättsakterna.

175 De debetnotor som sökanden har ställt till det första och det andra försäkrings- och återförsäkringsbolaget som nämns i punkt 171 ovan är utställda den 20 april respektive den 5 december 2009 och avser nödvändigtvis fordringar som uppkommit före den relevanta perioden, under vilken de omtvistade rättsakterna medförde verkningar. Dessa handlingar är således inte av sådan art att de kan intyga de medel som sökanden har fordringar på hos dessa försäkrings- och återförsäkringsbolag, av vilka betalningen skulle ha frysts till följd av de omtvistade rättsakterna.

176 Slutligen nämns inte i den skrivelse och i de e-postmeddelanden som det tredje försäkrings- och återförsäkringsbolag som nämns i punkt 171 ovan sände till sökanden något belopp som detta bolag skulle vara skyldigt sökanden. Således är inte dessa handlingar av sådan art att de kan intyga de medel som detta försäkrings- och återförsäkringsbolag är skyldigt sökanden och av vilket betalningen är fryst till följd av de omtvistade åtgärderna.

177 Under alla omständigheter omfattar inte någon av de handlingar som nämns i punkterna 173–176 ovan några upplysningar avseende den möjlighet som sökanden skulle ha haft att uppbära en årlig ränta på sex procent på dessa medel, om dessa hade kunnat överföras till Iran. Såsom redan har påpekats i punkt 167 ovan, fattas emellertid vissa kompletterande och tillåtna bevis i detta hänseende bland handlingarna i målet.

178 Sökanden har således underlåtit att uppfylla sin skyldighet att bevisa den andra delen av den påstådda materiella skadan, avseende en förlust av ränta som den skulle ha uppburit om den hade mottagit de medel som tre försäkrings- och återförsäkringsbolag var skyldiga sökanden och den därefter hade överfört dessa till Iran och där investerat dem.

179 Under dessa omständigheter ska sökandens yrkande om ersättning för den påstådda materiella skadan ogillas i den del den avser den andra delen av denna skada.

4) Den tredje delen av den påstådda materiella skadan

180 I den mån sökanden, för att bevisa den tredje delen av den påstådda materiella skadan, har grundat sig på punkt 3 i SRA-rapporten, ska det erinras om att denna rapport inte kan anses tillräcklig för att bevisa vad den innehåller och den måste styrkas med ytterligare bevis.

181 De enda tillåtna bevis som sökanden har ingett i detta hänseende är en kreditnota på 76 187,65 euro som ställdes till ett försäkringsbolag den 24 april 2010 och en intern skrivelse av den 14 april 2014, på persiska, som härrör från direktören för juridiska frågor och avtalsfrågor, åtföljd av en fri översättning till rättegångsspråket.

182 Rådet anser, med stöd av kommissionen, att de handlingar som sökanden har ingett inte styrker förekomsten av en etablerad och varaktig avtalsrelation motsvarande de belopp som den har gjort gällande.

183 Det ska i detta hänseende påpekas att den kreditnota som sökanden har utfärdat till ett försäkringsbolag är daterad den 20 april 2010 och avser genomförandet av ett program avseende reseförsäkring under en period som föregick den relevanta perioden, under vilken de omtvistade rättsakterna medförde verkningar. Denna handling ger ingen anvisning om huruvida det program för reseförsäkring som den gäller skulle fortsätta eller förnyas efter den genomförandeperiod som nämndes i handlingen, exempelvis för hela den relevanta perioden. Denna handling är således inte av sådan art att den intygar en utebliven vinst för sökanden på grund av ett uteblivet tecknande av försäkringsavtal för passagerar- och godstransporter som skulle ha varit knuten till de restriktiva åtgärder som vidtagits gentemot sökanden i de omtvistade rättsakterna.

184 Vidare kan den skrivelse av den 14 april 2014 som härrör från sökandens direktör för juridiska frågor och avtalsfrågor i sig endast tillerkännas ett lågt bevisvärde, eftersom den endast har varit föremål för en fri översättning och eftersom den härrör från samma part som har gjort den gällande till stöd för sina egna slutsatser. Det följer under alla omständigheter av den fria översättningen av denna skrivelse att ”mot bakgrund av en kort undersökning uppgår de skador som bolaget har ådragit sig (premier) till följd av de restriktiva åtgärder som Europeiska unionen har vidtagit under flera månader till 56 601 043 645 [IRR (cirka 1 132 020 euro)]”. En sådan förklaring är alltför vag och otydlig för att det ska kunna fastställas att sökanden, under den relevanta perioden, faktiskt led en utebliven vinst, på grund av uteblivet tecknande av försäkringsavtal för passagerar- och godstransport, vilken har samband med antagandet av de omtvistade rättsakterna, motsvarande de belopp som anges i dess skrivelser.

185 Sökanden har således underlåtit att uppfylla sin skyldighet att i tillräcklig utsträckning bevisa den tredje delen av den påstådda materiella skadan motsvarande den uteblivna vinst som sökanden lidit på grund av uteblivet tecknande av försäkringsavtal för passagerar- och godstransport.

186 Under dessa omständigheter ska sökandens yrkande om ersättning för den påstådda materiella skadan ogillas i den del det avser den tredje delen av denna skada.

187 Således ska sökandens yrkande om ersättning för en materiell skada ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva villkoret avseende förekomsten av ett orsakssamband.

188 Mot denna bakgrund ska talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

189 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska rådets yrkande bifallas.

190 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska de institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. Kommissionen ska således bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Iran Insurance Company ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Europeiska unionens råd.

3) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Pelikánová Valančius Nihoul

Svenningsen Öberg

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 december 2018.

Underskrifter

Innehållsförteckning

I. Bakgrund till tvisten 2

II. Förfarandet och parternas yrkanden 4

III. Rättslig bedömning 6

A. Tribunalens behörighet 6

B. Huruvida talan kan tas upp till sakprövning 7

C. Huruvida den bevisning som ingetts i bilaga till repliken kan tillåtas och huruvida sökandens ansökan om att få lämna in kompletterande bevisning under förfarandets gång kan tas upp till sakprövning 9

D. Prövning i sak 12

1. Den påstådda rättsstridigheten 12

a) De rättsliga bestämmelser som den åberopade överträdelsen gäller 13

b) Frågan om huruvida de rättsregler som den åberopade överträdelsen avser har till syfte att ge enskilda rättssubjekt rättigheter 14

c) Frågan om huruvida rådet har gjort sig skyldigt till en tillräckligt klar överträdelse av de rättsregler som den åberopade överträdelsen avser 14

2. Den påstådda skadan och förekomsten av ett orsakssamband mellan rättsstridigheten i det agerande som lagts rådet till last och denna skada 15

a) Den ideella skada som sökanden påstår sig ha lidit 16

b) Den materiella skada som sökanden påstår sig ha lidit 19

1) Bevisvärdet av SRA-rapporten i vilken den påstådda materiella skadan beräknas 22

2) Den första delen av den påstådda materiella skadan 23

3) Den andra delen av den påstådda materiella skadan 24

4) Den tredje delen av den påstådda materiella skadan 26

Rättegångskostnader 26